

Ladislav Kubíček:

Když mi to nic nedává

„Modlím se, ale nic mi to nedává,“ stěžují si často lidé knězi. Když mi „to nic nedává“, tím spíš je třeba pokračovat, neselhat. Nepochybně je to zkouška věrnosti. Mně to citově nic nedává - a co Bůh? Nezaslouží si, abychom mysleli taky na něho, a nejenom na sebe? Není dobré nechávat modlitbu až na samý konec dne, kdy už jsme hodně unaveni. Není divu, že pak u ní usínáme. Nedaří-li se nám hned meditace, můžeme se modlit nahlas anebo si číst. Svatá Terezie z Avily duchovní četbu doporučuje jako modlitbu a přidává konkrétní rady. Číst pomalu, a jakmile nás nějaká věta osloví, zastavit se u ní a nechat se jí vyprovokovat. Někdy nás vyprovokuje k radosti, jindy k lítosti. U takové věty je třeba zůstat, dokud nám něco říká. Teprve pak jít dál a zastavit se zase až tam, kde mě to nějak osloví. Usínám-li i při této četbě, pak je lepší jít spát, ale příště čtení zařadit na dřívější hodinu.

Živě si představit, s kým mluvím

Aby modlitba byla tím, čím má být, je nutné si živě představit, s kým vlastně rozmlouvám. Jestliže v modlitbě oslovuji například Krista, mohu si ho představit třeba v zahradě Getsemanské nebo při Poslední večeři u stolu mezi apoštoly nebo při Horském kázání a podobně. Můžeme si ho představit i na kříži - u toho asi sotva usneme. Jde o to si plně uvědomit, že je tady, že mi pozorně a se zájmem naslouchá, ale taky čeká, že občas udělám pomlku a pustím ho ke slovu. Bůh chce s námi hovořit všude, nejen v krásné přírodě, která nás k modlitbě přímo vybízí. Chce s námi hovořit i tam, kde to není hezké - mezi lidmi, kteří žvaní a uráží druhé. Právě tam je potřeba Boha odprošovat a hříchy neutralizovat stříelnými modlitbami. Čeká to od nás. Právě tohle je odpověď na výzvu „modlete se bez ustání“.

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem - Zapalují?*)

Richard Rohr: Bůh tě miluje

Přečtete si chvalozpěvy sv. Františka od začátku do konce. Vše, co svatý František považuje za potřebné konat, je chválit Boha. To se postará o všechno ostatní. Nechává totiž Boha být Bohem. František velebí Boha pro to i ono. V každé situaci, jakkoli se v daném okamžiku může zdát nešťastná nebo obtížná nebo absurdní nebo nemožná, vždycky velebí Boha. Vytváří se tak transparence, v níž Bůh může skrze nás působit, jestliže mu tolik důvěřujeme, jestliže věříme, že nás miluje vždy. Neexistuje chvíle ani místo ani situace, v níž by nás Bůh nemiloval. Neexistuje způsob, jak by tě Bůh nemiloval. Svým bytím musíme bez ustání vyjadřovat své

„ano“ lásce, která chce projít skrze nás. Naše životy pak už nebudou shodou náhod, ale jedním trvalým projevem prozřetelnosti! (*meditace pro pondělí 4. týdne v mezidobí*)

K zamyšlení a modlitbě

Šťastný, kdo se neřídí radami svévolníků, kdo nestojí na cestě hříšných, kdo neseďává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův řád, nad jeho pravidly přemýšlí ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává dobré ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. Se svévolníky je tomu jinak: jsou jak plevy hnané větrem. Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšníci v shromáždění spravedlivých. Hospodin střeží cestu spravedlivých, ale svévolník sám svou cestu vede do záhuby. (srov. Bible Žalm 1)

Sv. Jan Bosco

Život sv. Jana Bosca byl zvláštním způsobem doprovázen zásahy Prozřetelnosti a přítomností Panny Marie. Jan Bosco se narodil 16. srpna 1815 v Castelnuovu d'Asti v Itálii, v chudé rolnické rodině. Již od dětství se cítil povolán věnovat svůj život mládeži. Když se po letech odříkání stal v Turíně knězem, vložil své vrozené schopnosti a neúnavné úsilí do budování výchovných děl pro opuštěnou mládež, do obrany ohrožené víry lidových vrstev a do evangelizace dalekých zemí.

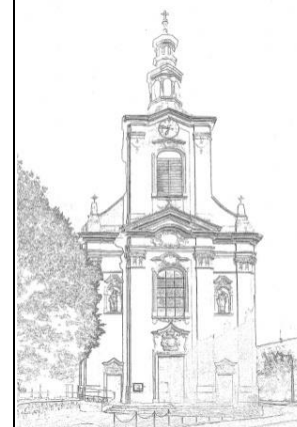
Svěřil pokračování v této nezměrné práci třem větším salesiánské rodiny: **Společnosti sv. Františka Saleského** (1859), **Institutu Dcer Panny Marie Pomocnice** (1872) a **Sdružení salesiánských spolupracovníků** (1876). Jako tajemství úspěchu jim předal poklad preventivního systému založeného na **rozumu, náboženství a laskavosti**. Systém inspirovaný láskou zakořeněnou v živém setkání s Ježíšem Kristem, především v eucharistii, v neomezené důvěře v Pannu Marii, ve věrnosti církvi a jejímu učení.

Zemřel v Turíně 31. ledna 1888. Mezi svaté byl připočten Piem XI. o Velikonocích roku 1934. Na závěr roku, ve kterém se slavilo sto let od jeho úmrtí, ho Jan Pavel II. prohlásil za otce a učitele mládeže (24. ledna 1989).

(převzato z textů breviáře pro salesiánskou rodinu)

Václav č. 5 (2021)

31. 1. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

4. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- Farní kavárna po dobu karantény nebude.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:00.
- Tuto neděli, tj. 31. 1. 2021, slavíme slavnost sv. Jana Bosca.
- Pohřeb paní Miroslavy Letošové bude v kostele v úterý 2.2.2021 ve 12:00
- Toto úterý mimořádně nebude ranní mše svatá.
- Modlitební skupina probíhá vždy v pátek v 15:30, v zimních měsících ve farní kapli.
- V období 22. 1. - 14. 2. 2021 může být v kostele využito 10% kapacity míst k sezení (dle nařízení vlády ze dne 22. 1. 2021).

David Wilkerson: **Dýka a Kříž**

4. Šlo jenom o náhodu?

Když jsem se vrátil zpět k autu, dosud zaparkovanému na Broadwayi, byl Miles zjevně potěšen, že mne vidí.

„Už jsem se obával, že ses dostal do svého vlastního hrdelního procesu, a to jako mrtvola.“

Když jsem mu vyprávěl o svém setkání se dvěma gangy, které se mi podařilo uskutečnit během jediné hodiny pobytu v New Yorku, napadlo ho totéž, co mne předtím:

„Uvědomuješ si, že bys nikdy neměl příležitost se s nimi setkat, kdyby tě nevyhodili od soudu a neuveřejnili tvou fotografii?“ ...

Na ulici jsme znovu rozevřeli stránku z Life, teď už značně pomačkanou. Stálo tam jméno vůdce gangu: Luis Alvarez. Zatímco Miles zůstal ve voze, zašel jsem do cukrárny a proměnil pětidolarovou bankovku - byly to téměř naše poslední peníze - za drobné. Potom jsem začal volat všechny Alvarezze, uvedené v telefonním seznamu. Utratil jsem už čtyřicet mincí, ale pak mi bylo jasné, že tímto způsobem nic nezjistím.

Vyšel jsem ven a přisedl k Milesovi do auta. Oba jsme byli zklamáni. Neměli jsme nejmenší ponětí, co dál. Tam ve voze pod mrakodrapy Manhattanu, tyčícími se nad námi, jsem sklonil hlavu k modlitbě: „Jestliže nás sem posíláš Ty, musíš nás také vést. Nevíme si už sami rady. Ukaž nám, prosím, cestu, neboť my ji neznáme.“

Vyjeli jsme bez cíle tím směrem, jak bylo auto postaveno, náhodou na sever. A tak jsme se octli na třídě, která vedla do nitra španělského Harlemu. Náhle jsem měl opět ten zvláštní pocit, že musím vystoupit.

Vystoupil jsem a šel několik kroků. Potom jsem se nejistě zastavil, neboť jsem vlastně nevěděl, kam jít. Zahlédl jsem skupinku hochů, sedících na zábradlí, a zamířil jsem k nim.

„Nevíš, kde bydlí Luis Alvarez?“ zeptal jsem se jednoho z nich. Chlapec na mne zachmuřeně zíral a neodpověděl. Bez cíle jsem tedy pokračoval dál. Náhle se však za mnou rozběhl mladý černoch.

„Vy hledáte Luise Alvarezze?“ - „Ano.“

Udiveně se na mne podíval: „Toho, co je ve vězení kvůli tomu mrzákovi?“ - „Ano, toho; znáš ho snad?“

„A tohle je vaše auto?“ ptal se dál. - „Ano, moje. Proč se ptáš?“ „Člověče“, zvolal chlapec, „vždyť parkujete přímo před jeho domem!“ Vzrušilo mne to. Ukázal jsem na starý činžák, před kterým jsme stáli: „Tady že bydlí?“, vydechl jsem skoro šeptem. Chlapec přikývl. Jak často reptáme proti Bohu, když hned nevyslychává naše modlitby. Někdy však nechceme uvěřit prosbě vyslyšené!

Prosili jsme Boha, aby nás vedl a On nás dovedl až na Alvarezův práh.

„Děkuji Ti, Pane!“ řekl jsem nahlas.

„Co jste to povídal?“ - „Děkuji“, odpověděl jsem chlapci.

„Opravdu, mockrát ti děkuji!“

Na poštovní schránce ve špinavém vestibulu bylo vskutku jméno Alvarez. Třetí patro. Šel jsem tedy nahoru. Chodba byla temná, páchla močí a špínou. Tmavohnědé stěny byly z plechu, do kterého byly vyryty různé ornamenty.

„Pan Alvarez?“ zavolal jsem, když jsem konečně našel dveře s jeho vizitkou. Z bytu se ozvala španělská odpověď, kterou jsem považoval za výzvu ke vstupu. Pootevřel jsem dveře a nahlédl dovnitř. Tam, na černé pohovce, seděl hubený muž temné pleti s růžencem v ruce. Když mne spatřil, jeho tvář se rozjasnila. „Vy jste David“, promluvil velmi pomalu. „Ten kazatel, co ho vyhodili policajti!“ - „Ano“, odpověděl jsem. Vešel jsem dál a señor Alvarez vstal.

„Modlil jsem se, abyste přišel“, řekl. „Chcete pomoci mému chlapci?“ - „To chci, pane Alvarez, ale oni mi tu návštěvu u Luise nechťejí povolit. Musím mít od vás a od ostatních rodičů písemný souhlas. „Dám ho.“ Señor Alvarez vytahoval z kuchyňské zásuvky tužku a papír. Pomalu psal, že souhlasí s mou návštěvou u Luise Alvarezze. Pak papír přeložil a podal mi ho.

„Neznáte jména a adresy ostatních rodičů?“

„Ne“, řekl Luisův otec a zavrtěl hlavou. „Víte, je to těžké. Moc jsem toho o svém synovi vlastně nevěděl. Když vás Bůh přivedl sem, jistě vás dovede i k těm ostatním.“

Tak tedy jen několik minut po tom, co jsme náhodně zastavili na jedné ulici Harlemu, jsem měl první podepsané prohlášení. Vyšel jsem z Alvarezova bytu a divil jsem se, jak je to vůbec možné, že Bůh doslova řídil můj vůz na tuto adresu. Byla to snad odpověď na modlitby tohoto otce? Napadlo mne i to, že jsem snad tu adresu zahlédl v nějakých novinách a zůstala už v mém podvědomí.

Zatímco jsem sestupoval po temných, plechem lemovaných, schodech a takto uvažoval, přihodila se další věc, která se už nedala vysvětlit jen podvědomím. Zahýbal jsem za roh a náhle jsem se srazil s asi sedmnáctiletým hochem, který běžel po schodech nahoru. - „Pardon“, omluvil jsem se a šel dál.

Hoch se na mne letmo podíval, něco zamumlal a zase se rozběhl. Když jsem však šel kolem lampy, znovu se zastavil a díval se na mne.

„Kazateli!“ - Otočil jsem se. Hoch si mne důkladně prohlížel.

„Nejsi ten chlapík, co ho vykopli od Luisova soudu?“ - „Ano, jsem David Wilkerson.“

Chlapec napřáhl ruku: „Já jsem Angelo Morales, kazateli. Jsem z Luisova gangu. Byl jsi nahoře u Alvarezů?“

„Ano“. Řekl jsem Angelovi, že potřebuji jejich potvrzení, abych mohl Luise navštívit.

A pak jsem v tom našem setkání náhle poznal vedení Boží.

„Angelo“, zvolal jsem. „Musím mít souhlas všech rodičů těch chlapců. Pan Alvarez neví, kde ti ostatní bydlí. Ale ty to víš, vid.“

Angelo s námi projížděl celým španělským Harlemem a ukazoval bydliště ostatních obžalovaných. Za jízdy nám také pověděl něco o sobě: byla to náhoda, že ten večer, co chlapci „zřídili“ Michaela Farmera, nebyl s nimi. Bolely ho totiž zuby a tak zůstal doma. Vyprávěl, že chlapci šli do parku jen proto, aby ubili čas. Kdyby tam nenašli Farmera, možná, že by někde „tancovali“. ...

Během dvou hodin jsme měli pohromadě všechny podpisy. Rozloučili jsme se s naším průvodcem, vzali si jeho adresu a slíbili mu, že se opět ozveme. Jeli jsme zpět do města. Naše srdce zpívalo. Ve skutečnosti jsme opravdu zpívali, když jsme znovu zápasili s dopravou na Broadwayi. Otevřeli jsme okna a zpívali z plných plic staré známé evangelizační písně, které jsme se naučili už jako děti. Nepopíratelné zázraky, které se staly v posledních hodinách, nám daly nové ujištění, že se nám dveře budou otevírat, spolehne-li se na Ježíšovo vedení. Netušili jsme, když jsme jeli za stálého zpěvu do města, že za několik minut budou dveře znovu pevně zavřeny. Ani ty podpisy nám totiž neumožnily dostat se k chlapcům do vězení.

Státní zástupce byl velice překvapen, když nás zase tak brzo uviděl. Předložili jsme žádané podpisy. Hleděl na ně zpočátku nedůvěřivě. Pak zavolal do vězení a pravil, že jestliže nás chlapci budou chtít vidět, musí nám být přístup k nim povolen. Avšak přímo ve věznici se objevila další nečekaná překážka. Nezpůsobili ji ani chlapci, ani úředníci, ale kolega duchovní. Vězeňský kaplan, kterému byli hoši svěření, prohlásil, že moje návštěva by byla rušivým zásahem do jejich duchovního života. Každý z hochů sice podepsal prohlášení: chci mluvit s kazatelem Dawidem Wilkersonem. Kaplan však změnil slovo „chci“ na „nechci“. Nic úředníky nepřesvědčilo, že prohlášení bylo falšováno.

Proč jsme dostali tak mocné povzbuzení, ba ujištění o správné cestě, když teď jsme opět ve slepé uličce!“

Vraceli jsme se pozdě v noci po dálnici Pennsylvania Turnpike. Měli jsme už za sebou asi polovinu cesty. Náhle mně v té tmě kolem nás přece jen zasvitl paprsek naděje.

„Ha“, řekl jsem nahlas, což probudilo Milese z jeho klímbání.

„Co je?“ - „Už vím, co udělám!“

Tím paprskem naděje byl muž. Pozoruhodný muž. Otec mého otce. Doufal jsem, že ho budu moci navštívit a svěřit se mu se svými těžkostmi. ... (z knihy D. Wilkersona *Dýka a kříž*)